

Tik-Bits 2 Animal Life

Vol. No. 1. February 1922

SL

KZ m211, m01TB

N22.22.1

197919

380

8-3-22

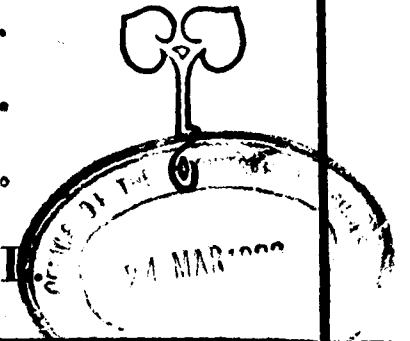
Vol. XXII]

February, 1922

[No. 1

Society for the . . .
Prevention of Cruelty .
to Animals, Madras .

ENGLISH & TAMIL

TIT-BITS

OF

ANIMAL LIFE

சிறு விலங்கு வாழ்க்கை.

Copies can be had on application to the
Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.
Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
K. CHENGALVARAYA AYYAR, B.A., B.L.,

Member of the S.P.C.A.

சென்னை: கீ. ஸ்ரீ. கீ. சங்கரத்தின் வெம்பராஜிய.

கே. செங்கல்வரைய அய்யர், பி.ஏ., பி.எஸ். அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது

as the
PUBLISHED QUARANTEED

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES

ஜந் து வர்த்தமான ஸாரம்.

பாடசாலைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் உபயோகப்படும்

ஜீவகாருண்ய விளக்க மும்மாதப் பத்திரிகை.

A QUARTERLY JOURNAL—Vol. XXII.—Number 1.

February, 1922—ஓப் பெப்ருவரிமீ

CONTENTS	PAGE	அட்டவணை	பக்கம்
IN ENGLISH			
Trix: A Eulogy on a Dog ...	1	தமிழில்	
Teaching Dogs Instant Obedience.	2	இந்திய அரசாங்கங்களில் ஜீவகாருண்ய	
The Value of Pets...	"	மான சட்டங்கள்	4
Disposition of Old Horses ...	3	குள்ளவாத்தி னுபயோகம்	5
Do. do. ...	4	வர்த்தமானக் குறிப்புகள் ..	6

Trix: A Eulogy on a Dog

By Alva A. Swain

[In the Pueblo Chieftain]

Trix is dead! Murdered by an unscrupulous autoist who deliberately swung the front wheels of the car and crushed his retreating figure.

Trix was just a little black and tan Russian terrier street dog that came to our home about ten years ago and that did his part well towards making that home happy. He helped to raise the boys. He never overlooked an opportunity to be cheerful and he lived a useful life without once injuring a friend or retaining a hatred towards an enemy. He was never too tired to accompany any member of the household down the street or too busy to give the home-greeting to the returning way-farer. He guarded the automobile in return for his rides and in every way earned his keep and maintained his position and self-respect. He was the subject of many an article from my pen, and many a good story from the lips of those who knew and loved him. Perhaps not two hundred persons knew him, and perhaps not over twenty of that two hundred cared for him, and only four really loved him, yet: He fought a good fight; he kept the faith.

About six o'clock last Thursday evening, he was crossing the street somewhat apart, but with his chum and companion, our younger boy, Newton. One of those men who delight in teasing children and animals (men in whom we think the

Almighty makes a mistake when He creates them) came driving towards them in an automobile. Without any reason the man swung the car toward the animal-child of our family love. Bravely the little fellow tried to save his own life. Gallantly he ran towards Newton, his playmate and friend on the sidewalk, but old age and works well done had left their imprint on his vitality and he could not 'go over the top' of the curbing. Fate ruled against him. The wheel of that devil-driven car caught and crushed the body of the one life that has always stood with patty-paws uplifted towards me and face smiling at me when I came home morning, noon or night—rested or tired; cross or pleasant.

Painfully, but yet bravely, the little soldier dragged himself to the lawn where he had romped away the play hours of his life. Pitifully he licked the hands of those who sat on the ground around him weeping over his arm, and trying to assuage the pain that he was enduring. When the physician came he was carefully placed on his blanket and carried to his corner in the home. No group of four ever shed more heartfelt tears round the death-bed of a loved one. The memory of that dog doing his part to make our home-life pleasant completely crowded all other thoughts out of our minds and genuine mourners knelt by his side and reverently asked God to make the last moments painless.

Near the end he slowly turned his head and laid it in my hand. Then just as the clock, whose chimes always commanded

his attention, was tolling the death of Thursday, and pealing forth the birth of Friday, his little life went out into that wonderful beyond where, let us hope that men who slay children's pets for pastime are not allowed to enter. Just before he closed his eyes his face assumed the expression he always had when we could not let him go in the auto with us—a tender look of sorrow, disappointment and good-bye.

To-day we wrapped him in his blanket and put his tiny bruised body on his pillow and placed the precious package in a little pine casket and we planted it under a tree, the shadows of which had often been his downy pillow while resting from work or play. 'Mother, why don't dogs have spirits, and why won't we see Trix again in Heaven?' asked Carlisle as he laid a tear-stained flower on the newly-made mound.

'Dogs have spirits, and so do all animals that are loved by human beings,' replied the mother. 'The fairies that come to us in childhood and make us so happy are the spirits of the children's pets that have lived, been loved and died. Who knows but that just at this moment Trix's spirit is once again making little children happy,' and the mother kissed the petal of a rose and laid it on the mound with three others that had been similarly blessed by the human dew drops of sorrow.

2. Teaching Dogs Instant Obedience

BY MRS. LAURA C. DUNLAP

In view of the numerous accidents caused by dogs running ahead of their masters and into the paths of automobiles, I would like to give my own rule for controlling my dogs. I begin with them as puppies to train them to stop at a word of command. In my case, I use the word 'Wait'. I train them in many ways to instant obedience to it. I put them in unusual and uncomfortable places and require them to remain there at the word 'Wait' until released. Sometimes, I lay them flat on the floor, and keep saying 'Wait' till finally I say 'Come on.' Sometimes, I stop them in front of a plate of eagerly-desired food and hold them with

the word 'Wait' till released. Then again, I stop them in the street and command them to wait and go on and keep looking backward to observe them and then picking them up and replacing them in the exact spot with a slap if they break faith by starting after me. This is the hardest test of all. But I keep training them till I am able to bring them up short in any place by a short 'Wait'.

I had an excellent proof of the value of this training in the case of my six months' old snow white Boston terrier puppy Bide-A-Wee whom I had trained. I took her out walking in the suburbs of Memphis, Tenn., one afternoon. I had also with me a wild untrained puppy belonging to a neighbour. We crossed the street railroad with the dogs well in advance of me, when suddenly the wild puppy dashed back across the tracks. Then, to my horror, I saw a car approaching. I knew, if I turned back to get the other, Bide-A-Wee would follow me and reach the tracks about the time the car did. On the other hand if I went on, the wild puppy might follow and get there at the wrong moment. There was nothing to do but to take care of my neighbour's dog. So I shouted a command to Bide-A-Wee to 'wait,' and went back for the wild puppy. She stiffened into a white statue as the street car dashed between us, and some ladies waiting by the tracks vigorously applauded the well-disciplined little maid.

I find my 'Wait' also of much use in getting my dogs to stop resisting when I have to investigate their teeth or make them quiet for treatment of some kind. They will even submit to a doctor better if I stand up by and say 'Wait.' And I can stop an attack on another animal by the use of the same term. In short, 'Wait' to my dogs means a definite command to stop immediately whatever they are doing.

3. The Value of Pets

At a recent show held for the Prevention of Cruelty to Animals Society, I heard an exhibitor, who had for years bred fine stock, make the following remarks. Some people wonder what these simple folk find in their pets, but it

serves a good purpose. It keeps them interested and happy. They have no time for evil thoughts and deeds. It is their hobby and everyone should have a hobby.

Pets do serve a purpose and a necessary one. They afford an outlet for tender emotion. Ofttimes it is a substitution of the natural outlet of the paternal and maternal instinct. We all know of the old saying of the 'Old Maid and Her Cat,' in which case the maiden lady is simply substituting the cat for the child in order to satisfy her maternal instinct. Much criticism has been made from time to time of childless women lavishing their love and care on a pet. We should not be too harsh on these women. In many cases they are underlying physical causes which make for a childless home and because of financial conditions or perhaps fear of the presence of abnormal hereditary traits which may later develop in the child there is an aversion to the adoption of children, consequently the pet becomes the object of her motherly instinct.

There should be a pet for the children in every home. It may be a dog, a cat, or, if objection is raised to these, as is sometimes the case by parents of very young children, a canary bird might answer the purpose.

I know of a little boy, an only child, who had been forced to abandon his pets for a time, because he was living in a hotel. Deploring the absence of his pets his mother gave him a bowl of gold-fish and the little fellow found much pleasure in watching and caring for them as well as deriving an educational benefit from studying them.

A problem case that has lately come under my observation was one in which there had always been a misunderstanding between father and son. One of the grievances of the boy against his father was the fact that the lad had been fond of dogs, but the father had never permitted him to have a pet of any kind.

ROSE MARIE BALL.

4. Disposition of Old Horses

(TO THE EDITOR)

In a recent issue of *The National Humane Review*, in answer to a question as

to what should be done with an old horse bought and restored to health by a humane society, it is said, 'The animal should be sold, and the money devoted to further work along the same lines'. This is an extraordinary answer. An old horse should never be sold by anybody, much less by humane societies. An old horse may be in perfect condition and sound, but if sold he is certain to bring a comparatively small price on account of his age, and the chances are nine out of ten that he will receive poor treatment, and as he becomes more old and feeble, he will be sold again and again, and will receive worse and severe treatment. There is another and very strong objection to the sale of old horses by a humane society. In doing that the humane society becomes a horse trader, in competition with other horse traders, and the Society will soon become discredited. A humane society properly conducted can make the horse dealers its allies, and can use them as agents to procure old and worn-out horses and sell them at a very small advance to the humane society, by which they can be humanely killed. The expense of procuring the old and worn-out horses in this manner is very much less than the expense of doing the same thing by means of agents employed and paid by the Society.

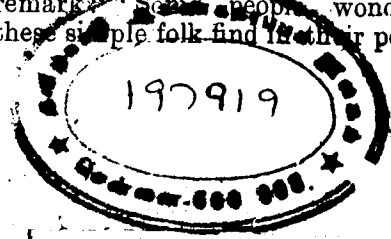
An old horse that is practically sound and fit to work may, in exceptional cases, be lent in some situation where he can often be inspected, and with a signed agreement that he can be taken back at any time without notice, but a humane society which undertook to restore old horses to good condition and then sell them would cause more suffering to horses than it prevented, and would very soon lose the respect and confidence of the community.

HENRY C. MERWIN.

A Reply

(TO THE EDITOR)

In order to appreciate the point at issue one must revert to the original question. It had to do with the disposition of an old horse taken to a rest farm 'fully recuperated and again able to work.'

The question had no reference to worn-out horses. A horse that is worn-out is past work, and, strictly speaking, cannot be recuperated and made fit to work. Three courses are open—(1) to shoot the animal; (2) to maintain him at the rest farm to the end of his days at the expense of the people who support the farm; (3) to sell him for his approximate value to some one who apparently will give good treatment.

The first plan is unthinkable, for where is there any humanitarianism in recuperating an animal—nursing him through his sickness—and taking his life when his period of travail has passed? If the animal is to be killed, recuperation is waste of time and money, and protracts suffering.

The second plan is equally irrational. If carried out, our rest farm could soon be overrun with horses having no other purpose in life than to eat all the food they can consume 365 days in the year.

As to the third plan, remember the question referred to old horses, old in point of years, and able to work. What is wrong about a horse that is merely up in years? The Work-Horse Parade, over which Mr. Merwin presides, gives prizes for old horses in good working condition. One such prize-winner was thirty-four years old, and still working. If it is wrong to work a horse advanced in years, what are we to think of an organization that gives prizes to the owners? 'Old Jack,' at the age of forty-six, drew the manure wagon at the Rest Farm of the Boston Animal Rescue League (Henry C. Merwin, Director). Work being quite in order, then, how can there be reasonable objection to the sale of a perfectly fit horse for labour suited to his years and condition?

A CORRESPONDENT.

**இந்திய அரசாங்கங்களில்
ஜீவகாருண்யமான சட்டங்கள்.**

இந்திய ஜீவகாருண்யப் பத்திரிகை (The Indian Humanitarian) யிலிருந்து பின்வரும் விஷயங்கள் வெளியாகின்றன:

பசுவதை தவிர்க்கப்பட்ட அரசாங்கம்.

பரோடா, ஜம்மு, காஸ்மீரம், கோண்டால், பார்வானி, தாராம்பூர், பான்ஸ்டா, கூச்சிபூர், ஸீர்பூர், காம்பே, கில்சீபூர், ஜமகந்தி, அகலகோட்டு, ஸாரிளா, வாடியா, ஸாயலா, கானியாடானா, சூடா, அமோதி ராஜ் முதலிய இராஜாங்கங்களில் பசுவதை செய்யக்கூடாதென்று கண்டிப்பாய்ச் சட்டமூலமாய்த் திட்டமாயிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தை இச் சுதேச ராஜாக்களே செய்து கொண்டு அநுஷ்டானத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

பிராணிகளை யாகத்தில் உபயோகிக்கக் கூடாது.

கோண்டால், பன்னா, பான்ஸ்டா, படவால், காம்பே, கோரக்கப்பூர், கானியாடான், ஜமகந்தி, தாராம்பூர், ஸாயலா, ராஜகிருஹம், அமீரதிகாஜ், வாடியா, பாகஸாரா, யோதிகா, ஸாரிளா, கில்சீபூர், அக்கிலகோட்டு முதலிய இராஜாங்கங்களில் பிராணிகளைப் பலி கொடுத்து யாகம் செய்யக்கூடாதென்று திட்டமாய்க் கொண்டு சட்டம் செய்திருக்கிறார்கள்.

கால்நடைகளையும் பாலையும் ஏற்றுமதி செய்யக்கூடாது.

பான்ஸ்டா, பார்வானி, சூடா, ஸாரிளா, காயலா முதலிய இராஜாங்கங்களில் கிடைக்கும் பால், பாலினைக் கொடுக்கும் திறமான ஆடுகள் முதலியவற்றை வேற்றுருக்குத் திட்டமாய் ஏற்றுமதி செய்யவேகூடாதென்று சட்டம் செய்து அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள்.

பால் பசுக்களையும், உழும் காளைகளையும் கொல்லுதல் கூடாது.

கோண்டால், பார்வானி, அகிலகோட்டை, பான்ஸ்டா, கில்சீபூர், சூடா, ஜமகந்தி, ஸாரிளா, ஸாயலா, அமோதிராஜ் முதலிய இராஜாங்கங்களில் பால்தரும் பசுக்களையும், உழும் காளைகளையும் எந்த முகாந்தரத்தைக் கொண்டேனும் கொலைசெய்யக்கூடாதென்று அந்த இராஜாங்கத்தில் சட்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கால்நடைகளுக்கு மேய்ச்சற்றறை.

பரோடா, கோண்டால், காம்பே, கில்சீபூர், ஜமகந்தி, ஸாரிளா, தாராம்பூர், பான்ஸ்டா, ஸாயலா முதலிய இராஜாங்கங்களில் தம் நாட்டு மாடுகளுக்கு என்று போதுமான மேய்ச்சற் றறைகளை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

வேடிக்கைக்காயினும் கூடக்கூடாது.

கோண்டால், கில்சீபூர், ஜயோரா முதலிய இராஜாங்கத்தார், தம் இராஜாங்கங்களில் எவரும் வேடிக்கைக்காயினும் பிராணிகளையும், மிருகங்களையும், பക്ഷிகளையும் வேட்டையாடிச் கூடக்கூடாதென்று உத்தரவு செய்திருக்கிறார்கள்.

பிராணிகளுக்கு இம்சை செய்யக்கூடாது.

மேற்கூறிய சட்டங்களைச் செய்ததன்மீது சில முக்கியமான இராஜாங்கங்கள் தங்கள் நாட்டில் எவ்வித பிராணிகளுக்கும் ஜீவஹிம்சை எவ்விதத்திலும் செய்யக் கூடாதென்று உத்தரவுகள் பிறப்பித்திருக்கின்றன. இவ்வுத்தரவுகள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் செய்யப்பட்ட உத்தரவுகளை ஒத்தனவாகும்.

இம்மாதிரியான மேய்ச்சற்றறை வசதிகள் நம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இராஜாங்கத்தாரால் செய்துதரப்பட்டன, நம் நாட்டுப் பிராணிகள் இராஜாங்கத்தை வாயார வாழ்த்து மென்பதில் தடையில்லை.

குள்ளவாத்தினுபயோகம்.

குள்ளவாத்து வளர்த்தலும், ஒருவித கைத்தொழிலாகும். நீராரம்பங்களில் இவ்வாத்துக்கள் விசேஷமாய் வளர்க்கப்பெறுகின்றன. நீராரம்பங்களிலும் மழை பெய்யுமிடங்களிலும், இவ்வாத்துகள் எல்லாதுபோனால், இவை நசித்துப்போம். இவைகளின் சமூகம் முட்டைகளிடிலும் சிறுநீர்நிலையிலும், மழை பெய்தல் அவசியம். மழை பெய்யும்போதுதான் இப்பட்சிகள் குளங்களிலுக்குடி வம்ச விருத்தி செய்துகொள்ளுகின்றன.

வளர்ச்சியும் விருத்தியும்.

குள்ளவாத்தின் கூட்டங்களை சில தொழிலாளர்கள் அதே தொழிலாகக்கொண்டு குளங்களிலுக்குடி வம்ச விருத்தி செய்துகொள்ளுகின்றனர். அவற்றின் வளர்ப்பதில் இவ்வாத்துக்கள் வளர்த்தலுக்கு உபபந்தம் செய்துகொள்

கருத்துமாயிருக்கிறார்கள். தாமிருக்குமிடத்தில் ஜலமில்லாதபோது, அவர்கள் அவைகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஜலம்நிறைந்த நாடெங்கும் திரிகிறார்கள். அவைகள் ஒன்றையொன்றுவிட்டுப் பிரியாமல் மந்தை மந்தையாய்ப் போகும்போது பார்க்க அழகாயிருக்கும்.

ஆகாரம்.

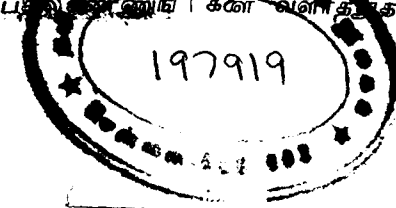
குள்ளவாத்துகள் பெரிய நீர் நிலைகளில் தம்முடைய கால்வன்மை கொண்டு சுகமாக நீந்துமேயன்றி, அவற்றின் அகப்படும் பெரிய மீன்களைக் கொண்டு, தம் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளுவதில் சக்தியற்றனவாயிருக்கின்றன. அவைகள் ஆழமில்லாத குளம் குட்டைகளில் ஒரு அடி அல்லது இரண்டடி ஆழமுள்ள மண்ணில் முழுகி அதில் மறைந்துகிடக்கும் புழு பூச்சிகள் நத்தைகள் ஊமிச்சைகள் போன்ற பூச்சிகளைத்தான் தின்று ஜீரணித்துக்கொள்ளும் சக்தியுடையன. ஆகவே இப்படிப்பட்ட நீர்நிலைகளுக்கு இவ்வாத்தினை வளர்ப்பவர்கள் கும்பலாய் இவற்றை ஒட்டிப்போகிறார்கள்.

வாத்தின் எருலின் உரம்.

வாத்தின் எச்சங்கள் மிகவும் உஷ்ணமுடையன. ஆதலால் இவற்றின் எச்சங்களை, இதனை வளர்ப்போர் ஸாவ ஜாக்கிரதையாய்ச் சேகரிக்கிறார்கள். பழமரங்களும், புஷ்பச் செடிகளும் வளர்ப்பதற்கு இவ்வுரங்கள் மிகவும் உபயோகமாக இருக்குமாகவே, இத்தொழிற்காரர்கள் இவ்வுருவினைப் பணம் கொடுத்து வாங்கிச் செல்லுகிறார்கள். வாத்துக்கூட்டக்காரர்கள் இவற்றை மேய்ப்பதற்காக நாடுகள் தோறும் செல்லுங்காலத்தில், சில நிலச்சுவான்தாரர்கள், இவ்வாத்துக்களை இராக்காலங்களில் கூட்டிவைக்கச் சொல்லி, இதன் எச்ச எருலினால் பயனடையுமாறு வாத்துச் சொந்தக்காரனுக்குச் சிறிது தாவிய உதவி செய்கிறார்கள்.

கப்பல்காரர்களுக்கு வாத்து.

கப்பலில் எப்பொழுதும் வசிக்கப்பவர்களுக்கு, வாத்தின் இறைச்சி மிகுதியும் பிரயோஜனம் தரத்தக்கதாயிருக்கிறது மிகவும் உஷ்ணம் தரத்தக்கதாகவே, கப்பல்காரர்கள் இதன் முட்டைகளைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். கப்பல்காரர்கள் இத்தொழிலாளர்களுக்கு இவ்வாத்துக்களை வளர்த்தலுக்கு உபபந்தம் செய்துகொள்

னுகிறார்கள். அவர்கள் முட்டையென்றுக்கு அரையணவீதம் கொடுத்து வாங்கி உபபோகித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். நன்றாய் வளர்ந்த வாத்துக் களை ஜோடிபொன்றுக்கு இரண்டு அல்லது இண்டேகால் ரூபாய் வீதம் கிரும்பப் பெறுகிறார்கள்.

பயந்த ஜந்து.

குள்ள வாத்து மிகுதியும் பயந்த ஜந்து. இரவுகளில் ஒருங்கே பட்டியி லடை பட்டு உறங்கி கிடக்கும்போது, ஒரு சிறிய செத்தைபை அவற்றினிடையில் போட்டுவிட்டால், அவைகள் மிகுதியும் குழம்பிக் கூச்சலிட்டிரையும். அப்படி, அவை போடும் சத்தத்திலிருந்து இவைகளுக்கிடையில்வந்த திருட்டுப்பேர்வழியை, வாத்து மேய்ப்பவன் எளிதிலறிந்து தக்க சிகிச்சை செய்வான். பாம்புகளும், கிரிகளும் இப்பாட்சிக்கு மிகுதியும் சத்துருவாயிருப்பன. இவை தமக்கிடையிற் புகுவதை, தம்மைவளர்ப்போனுக்குக் காட்டித் தம்மை ஆபத்தினின்று மீட்டுக் கொள்வது விந்தையாயிருக்கும்.

கூடி வாழும் விதம்.

புற முதலிய பகல்கள் போல், இந்தப் பகலி ஜோடி ஜோடியாய் வாழும் சுபாவமுடையன வல்ல. கோழி ஜாதியைப்போல் பத்துபெண் வாத்துகளை ஒரு ஆண்வாத்து அடக்கியானும் சுபாவம் வாய்ந்தது. ஆகவே, வாத்து மந்தையில், பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பெண்வாத்துகளுக்கு ஒரு ஆண்வாத்தையே மேய்ப்பவன் விட்டுவைக்கிறான்.

முட்டை பொறித்தல்.

நல்ல சுபிட்சமான காலத்தில், வாத்துக்கள் மூன்று மாசத்துக் கொருமுறையில், தினம் இரண்டுவிதம் ஒருமாசகாலம் முட்டையிடும். இம்முட்டைகளை யிட்டாலும் அவயம் காக்க இவை அம்முட்டைகளின் மீது உட்காருவதில்லை. அவயங்காக்க அவற்றிற்குத் தெரியாதென்றே சொல்லவேண்டும். வாத்து சமூகத்தினை விருத்திசெய்யவேண்டுமோர், முட்டைகளைக் கோழியின் அவயத்திலவைக்க, அவை நாளாவட்டத்தில் பொறிந்து குஞ்சுகளாக வெளிக்கிளம்பி, வாத்திவைகளுடன் சேரும்.

—வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

1. முகபடாத்திற்குப் பறவைத்தோல்: --- பறவைகளுக்குத் தோல் இல்லையென்று சிலர் நினைப்பார்கள். பல பறவைகள் தோலுடையன. மெல்லியனவாயும், நயமாயும், வழவழப்பாயும், பளபளப்பாயுமுடைய தோல்களுடைய பகலிகள் பல இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தோல்களுடையன வற்றில் மீன் குத்திப் பறவையென்று. மீன் குத்தும் தொழிலுடைமையால் மீன் குத்தி யென்று; கொத்தித்தின்னும், சுபாவம் வாய்ந்தமையால் மீன்சொத்தி என்பர் நூலாசிரியர்கள். எப்படியிருப்பினும் பொருந்தும். இந்த மீன் கொத்தப் பறவைகள் எப்போதும் நீர் கிற்றந்த தடாகங்களி னோங்களிலும், ஜீவநதிகளாயிருக்கும் ஆற்றோரங்களிலும் மாங்களில் வாழும் பறவைகள். இவைகளுக்கு ஊசிபோன்ற கூரியமூக்குகள் உண்டு. இவற்றின் உடம்பின் தோல்கள் அழகாயிருப்பதால், இவற்றைபெடுத்து பணக்காரர்களும், கனவான்களும் இத்தோலினால் முகமூடி செய்து கொள்ளுகிறார்கள்: முகமூடி எனினும் முகபடாமெனினும் ஒன்றே. முகமூடி மெல்லியதாயிருப்பதால், அம்மூடியைப் போட்டாலும் போடாவிட்டாலும் இயற்கையாகவே முகம் தோன்றக் கூடுமாயால், இராஜாக்கள்கூட இத்தோலால் செய்த முகமூடியைப் பெரிதும் விரும்பி யணிவார்கள். பூர்வீகத்திய இராஜாக்களும் இராணிகளும் அழகுக்காக இவ்வணிகளை யணிந்திருப்பதாகப் பூர்வீக சரித்திர நூல்கள் கூறுவனவாகும். இம்முகமூடி முகத்தில் வேறு தூசிகள் வரவாட்டாமலும் தடுத்து, அழகாய்மிருப்பதால் மனிதர் இவ்வாபரணத்தைப் போற்றத் தடையென்னுள்ளது? இருந்தாலும் அழகிய தோலுடைய இப்பட்சி ஆகார நிமித்தமும் தோலின் நிமித்தமும் லக்ஷோபகூடம் வருஷவாரியிற் கொலைசெய்யப் படுவது பெரும்பாதகமே யென்போம். இப்படிப் பிராணிகளின் சமூகம் இந்நாகரீக உலகத்தில் மனிதர் சொந்த உபயோகத்திற்கென்று வீணாக உயிர் இழக்கின்றன.

2. பல்லிகளின் ஓட்டம்: --- பல்லிகள் நம் வீடுகளின் சுவர்களிலும், உத்தரங்களிலும் பல தினுஸாய் ஊர்ந்து செல்வதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அந்த பிராணி கீழ்

விழாமல் எவ்வாறு தன் நிலையை காத்துச் செல்வதென்பது சாஸ்திரஞர்களுக்கே தெரியலாகும். சாதாரணமாய் ஊனக் கண்ணினால் இப்படி இப்பிராணிகள் செல்வதைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியாது. பல்லிகளின் கால்களிலும் உடம்பிலும் ஏதேனும் பசையிருந்தே, அப்பசையின் வன்மையால் கீழ்விழாமல் அவை எத்திக்கிலும் லேசாய் ஊர்ந்து செல்லும்படியானதாயிருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கும்படியாயிருக்கின்றது. அல்லது, பல்லிகளின் கால் நகங்கள் நம் கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியதாயிராத கூர்மையுடையனவாயிருந்து, அவற்றின் வன்மையால் அது ஊர்ந்து செல்லும்போது, கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடாத சுவர்கள் அல்லது மாங்களிலுள்ள துவாரங்களில் தாம் நகக்கூர்மைகளைப் பொருத்தி வைத்துக் கொண்டு அது நடந்து செல்லக் கூடியதாயிருக்கவேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு பிராணிகளைப்பற்றியும் நாமறிந்துகொள்ளவேண்டிய பல விஷயங்களிருக்கின்றன. அப்படி கடவுள் சிருஷ்டிகளின் பெருமைகளை யாய்ந்து அறிதலையிடுத்து அவரது சிருஷ்டிப் பிராணிகளுக்கு எவ்விதமும் ஊறுசெய்தல் அடாத காரியம்.

3. மாட்டு அட்டைகளின்தன்மை: --- சூத்த நிறமுடையனவாய்ப் பூமியில் சில அட்டைகள் ஊர்ந்து செல்வதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்த அட்டைகள் ஊர்வதன் பின்னால் ஜலக்கோடு ஒன்று விழுவதை உற்று நோக்குவர் தெற்றென அறிவர். அப்படிப்பட்ட நீரையும் அந்த நீரையுடைய பிராணியையும் கைபால் தொட்டால் விசேஷ ரோசங்களுக்கு ஆளாவர் என்பது வைத்தியநூலோர் துணிபு. இந்த நீர்ப்பட்ட மனிததேகத்தன் பாகம் வெந்துபோய் விடுகின்றது. இது குன்மம் முதலிய வியாதிகளுக்குக் காரணமாகின்றதாம். என்றாலும் இந்தப்பிராணி கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. இம்மாதிரி மனித சமூகத்திற்கு இடையூறு செய்யும் பிராணியைக் கடவுள் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய தில்லை யென்று சிலர் விதண்டாவாதம் புரிவர். இந்தப் பிராணி வைத்திய உலகத்திற்கு மிகுதியும் பயன்படுகிற தென்பதை அறிந்தால் மேற்கூறியவாறு விதண்டாவாதக்காரர் கடவுளை ஒருநாளும் நிந்தியார் என்பது நமது துணிபு. மாடுகளை துக்கத்தி பூட்டி வேலை

செய்யும்போது, சிலவேளைகளில் மாடுகளின் கழுத்து வீங்கிக் கழுத்துப் பசறை என்ற விதமான புண் ஒன்று உண்டாகிவிடுகிறது. அப்படிப் புண்பட்ட மாட்டையும் வீடாது கல்நெஞ்சர்கள் பின்னும் அதன் கழுத்துப் புண்மேல் மறுபடியும் துத்தடியை வைத்து அதனை வேலைவாங்குகிறார்கள். முன் ஜன்மத்தில் கடன்பட்டிருந்தால் மாடு ஜன்மமெடுத்து உழைக்கவேண்டி வருகிறது என்று மறுபிறப்புண்டென்னும் ஹிந்துக்கள் கொண்டகொள்கை. அவ்வாறே கடுமையான கடன்பட்டிருப்பதால், இப்படிச் கழுத்துப் புண்ணுடனும் மாடுகள் உழைக்கவேண்டி நேரிடுகிறது பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

இந்த மாட்டுக்கு மேற்கூறிய அட்டையை ஏதேனும் குச்சியினால் எடுத்துக் கொண்டு வந்து நெருப்பிலிட்டுக் கரியாக்கவேண்டும். அந்தக் கரியுடன் எண்ணெய்விட்டுக் கலந்து குச்சியினாலேயே எடுத்து மாட்டுக்கழுத்தின் புண்ணிலிட்டு பூசுவர், மாட்டின் புண் நோய் சீக்கிரத்தில் நீங்கிக் குணமடையும். இங்கும் ஜீவஹிம்மை நேருகிறது. மாட்டின் கழுத்தின் புண்ணை ஆற்றிவிடுமாறு, இரக்கமின்றி அட்டையைக்கொண்டு சுடுகிறோம். இங்கு பிராணி வதையை நாம் மனப் பூர்வமாய்ச் செய்யாமல் மாட்டின் கழுத்தினை யுத்தேசித்துப் புண்ணுக்காக வேண்டிய மருந்துக்காக இத்தொழில் செய்கிறமையால் இது ஜீவகாருண்யத்தின் பார்படுமென்றே பலர் வாதிப்பர். எப்படி வாதித்தாலும் அட்டை வதைப்படுகின்றதை யுத்தேசிக்கையில், கடுமையாய் ஜீவஹிம்மையை சகிக்காதவர், மேற்கூறிய யுக்தியான மார்க்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளாராய், நமக்கு ஹிம்மையை நேரினும் பிறருக்கு ஹிம்மையைத் தேடப்படாது என்னும் கொள்கையை நிலைநாட்டினவர் நம் தேசத்தில் ஜினஸ்வாமி. ஆகவே, ஜீவஹிம்மை செய்யாத விஷயத்தில் அந்த மதத்தை மேற்கொள்ளாதலே, சாலவும் சிறந்ததாகும் என்பர் அறிவுடையோர்.

4. மஞ்சள் குருவியின் கூண்டுகள்: --- தென்னைமாங்களிலும், கொறுக்காய்ப்புள்ளி மாங்களிலும் இன்னும் பல மாங்களிலும் கூண்டுகள் தொங்குவதை அனைவரும் பார்த்திருப்பார். ஆகாயவாசிகளாகிய பறவைகள் மாங்களில் கட்டும் கூண்டுகள் பல

வகைப்பட்டன. ஒவ்வொரு பசுவும் தம் வம்சம் விருத்தியாகும் பொருட்டு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து கூடுதட்டிவாழும் தன்மையைக் கண்டறியாதார் யாவரேயுனர். சில மரக்கிளைகளில் கட்டுமாயினும் தொங்கும் கூண்டுசெய்யும் விதமே ஆச்சரிய கரமானது. இக்கூண்டுகள் பல மரங்களில் அடுக்கிக்காய்த் தொங்குவதைக் கண்டால், ஹிந்து தேவாலயங்களில் தேர்களைச் சிங்காரம் செய்துவைத்ததுபோலிருக்கும். தொங்கும் கூண்டுகளில் இரண்டு அடுக்குகள் மெத்தைகள்போல் கட்டி இப்பசுக்கள் வாழுவது வெகு அழகாயிருக்கும். இப்படிக்கூண்டுகளுக்கு அடியில் வாப்பிட்டு அதனடியினாலேயே, பட்சிகள் புகுந்து வசிப்பது மனோகரமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கூண்டுகள் பார்க்க விநோதமும் செய்வதற்கரியுமிருக்கும்.

“வான் குருவியின்கூடு வல்லாக்குத்
தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவார்க்கும் செய்யரிதால்—
* * * * *
எல்லார்க்கும் * * * * *

என்னும் ஒளவையார் வாக்கு இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ஒவ்வொருவார்க்கும் ஒவ்வொன்று எளிது என்றபடி, வான்குருவிக்கு கூடு ஒரு தினுஸாய்க் கட்டுதல் எளிதான காரியமேயாகும். வான்குருவி என்பது இங்கே மஞ்சள் குருவியைக் குறிப்பிட்டதாகும். பாம்பு முதலிய குருவியின் சத்துருக்கள், முட்டைகளைத் திருடிச் சூடிக்க மாத்திலேறிவரும். அவை கூடுகளிற் புகுந்து முட்டைகளை நாசஞ்செய்யாதிருக்கவே பசுக்கள் தம் தொங்கும் கூண்டுகளில் அடியிற் சந்தமைத்து வைக்கின்றன. பாம்புகள் நேராக வந்து மேல்தொனையிருந்தால் அது வழியாய் நேரேயிறங்குமே யல்லாது, மேலேயிருந்து கிழேயிறங்கி, கீழ்த்தொனைய வழியாய் உள்ளே ஏறும் சுபாவம்பெற்றதில்லை. ஆகவே, பாம்புகள் தம்முழந்தைகளையும் முட்டைகளையும் நாசம் செய்யாதவாறு புத்திசாலித்தனமாய்க் கூண்டுகளை யமைக்கும்விதம் ஆச்சரியிக்கத்தக்கது. அதனால் வான்குருவியின் கூடு

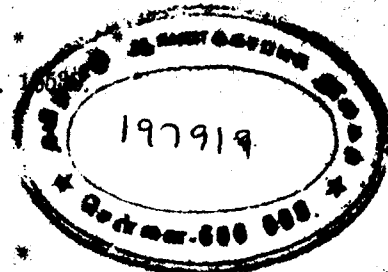
செய்வதற்கு அருமையானதென்று ஒளவையார் தமது பாசுரத்தில் கூறியதாலும் என்க.

5. தொங்கும் கூடுகளில் விளக்குகள்:—
தொங்கும் மஞ்சட் பறவைக் கூடுகளில், புகுந்து ஆராய்ந்து பார்ப்போர், களிமண் உண்டைகளையும், அதனிற் பின்புறம் காட்டிச் சொருகப்பெற்றிருக்கும் இறந்துபோன மின்னம்(Glow worms) பூச்சிகளையும் ஏராளமாய்ப் பார்க்கலாகும். இம்மின்னம்பூச்சிகள் ஏன் இக்கூடுகளில் வந்தனவென்பதை எவரும் அறியமாட்டார். சிலர் அவைகளே அப்பறவைகளின் ஆகாரமாகவே, அவை இங்கு குவிந்து கிடக்கின்றன எனக் கூறுவர் ஆங்கு அகப்படும் களிமண்ணுண்டைகளுக்கும் அவற்றின்மேல் சொருகப்பட்டிருக்கும் பின்புறத் தோன்றிப் பின்னம்பூச்சிகளுக்கும் காணமேயுரைக்கச் சத்தியமற்று மிருப்பார் மனிதரைப்போலும் மஞ்சட் குருவிகளும் முட்டையிடும் காலத்தில் விளக்குவெளிச்சத்தினைப் பெரிதும் அபேட்சிக்குமாம். அதற்காக அப்பட்சிகள் கருவியிர்க்கும் இரவுகளில் உபயோகமாகமாறு அவை பகலிலேயே ஈரமாய்க் களிமண்ணுருண்டைகளைக் கொண்டு சேர்த்துக்கொள்ளுகின்றன. இரவுகளில் பின்புறத்தில் வெளிச்சத்துடன் அங்கு மிங்கும் பறந்தலையும் மின்னம்பூச்சிகளையும் அல்லது மின்மினிப் பூச்சிகளை இவைகள் தேடிக்கொணர்ந்து, அவற்றின் பின்புறம் தெரிய, அப்பூச்சிகளின் பின்புறம் ஈரமாய், களிமண்ணில் புதைத்திவிட்ட அவை இராமுமுதல் மினுக்கு மினுக்கென்று மின்னி அக்கூண்டில் வெளிச்சத்தைத் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. அப்பூச்சிகள் இறந்து பட்டவைகளே களிமண்ணோடு காணப்படுவனவையாகும். ஆகவே மனிதர்போல், இப்பறவைகள் பிரச்சவகாலத்தில் விளக்கு வெளிச்சத்தையும் வேண்டுகின்றன. ஆகவே இப்படிப்பட்ட பறவைகளாகிய கடவுளின் சிருஷ்டிகளை ஒத்து அறியவேண்டிய ரீதிகள் அநேகமிருக்கின்றன. இவற்றைவிட்டு இவற்றை அடித்துக்கொன்று இன யாக்கிக் கொள்ளுதல் சத்துணை கொடுமையானதும் பாத்திரமாகும் என்பதை மனிதர் உணர்ந்தால், பறவைகளுக்கு உரினை ஒருநாளும் தேட மாட்டார்கள்.

Printed at the Diocesan Press, Madras—B. 1979

KZ m20.10176

1122-221

MY CREED

By Frances Meier

I will help while I live all dumb creatures around me,
I will build wind-breaks and silos and stack my barns full,
I will bind up the wounds and protect them from pitfalls,
Just to help them to know they can have faith in mere man.

I will go out in the highways and build them retreats—
The lame, the blind and those wearied of storms,
I will bear winds and sleet, if the desire for bearing
Is sealed with the thanks in dumb animals' eyes.

I'll sink wells for the winter, which they are so badly in need,
I will offer my barns, and my hands and my feed—
To inspire my neighbours with friendlier feeling
Towards those, who for strength, we're dependent upon.

I will live so that when life's twilight comes near,
Bringing scenes of the past—be they pleasant or nay,
You will pause in your work and say ever so kindly
The dumb beasts will most miss that man passing away!

Convictions for the Year 1922.

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras during the whole year 1921 by the Society's Agency:—

1. Working Horses in an unfit state	...	...	...	60
2. Do. Ponies do.	...	...	...	418
3. Do. Bullocks do.	...	...	...	1,758
4. Do. Buffaloes do.	...	...	...	2
5. Do. Mules do.	...	...	...	...
6. Cows ill-treated	...	...	...	...
7. Calves do.	...	...	...	29
8. Fowls do.	...	...	...	3
9. Donkeys do.	...	...	...	...
10. Goaded Bulls	...	...	...	...
11. Overloading	...	...	...	...
12. Owners causing cruelty	...	...	...	56
Total ...				2,326

1921-ஆத்தில் ஜீவ விற்பனைக்காகச் செய்த தண்டனைகளின் பட்டி.

அடியில் குறித்த ஜீவ விற்பனை குற்றங்கள் 1921-ஆத்தில் இந்தச் சங்கத்தாரால்
சண்டறியப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டன:—

1. உழைக்கச் சக்தியில்லாமல் நோயாளியாயிருந்த குதிரைகளை வருத்தி வேலை வாங்கினதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றம்			60
2. " குதிரைமட்டங்களை "			418
3. " எருதுகளை "			1,758
4. " எருமைக் கிடாக்களை "			2
5. " கோவெறு சுழைகளை "			...
6. பசுக்களைத் தன்பயப்படுத்திய குற்றம்			...
7. கன்றுக் குட்டிகளைத் தன்பயப்படுத்திய குற்றம்			29
8. கோழிகளை "			3
9. சுழைகளை "			...
10. எருதுகளை தாற்றுக்கோலால் தூண்டினது			...
11. அசிக பாரத்தை எற்றியது			...
12. சொந்தக்காரர்களை செய்த மேற்குறித்த குற்றங்கள்			56
மொத்தம்			2,326

இந்தச் சங்கத்தின் காரியங்கள் அவரவர்கள் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்கும்
உபகாரப் பொருளாலேயே நடத்தப்படுகின்றன.
The Society is supported only by Voluntary Contributions.